

Upírské
denníky 5

NÁVRAT

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 5

- Návrat

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 5 - Návrat – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírské deníky 5

NÁVRAT L. J. SMITHOVÁ

*Kathryn Jane Smithovej,
mojej nebohej matke,
s láskou*

Úvod

S *te-fan?*

Elena sa znechutene zmraštila. Slovo, ktoré si vytrvalo myslela, neznelo tak, ako chcela.

„Stefan,“ zopakoval on. Oprel sa o lakeť a zadíval sa na ňu očami, pri pohľade do ktorých takmer zabúdala, čo chce vyjadriť. Žiarili ako zelené jarné lístie pohľadzné slnkom. „Stefan,“ zopakoval. „Povieš to aj ty, láska moja?“

Elena naňho vážne pozrela. Bol až na smrť krásny: bledá tvár s ostro rezanými črtami, tmavé vlasy padajúce do čela. Chcela vložiť do slov všetky pocity, ktoré sa hromadili za hradbou jej nemotorného jazyka a zaťatej mysle. Potrebovala mu položiť toľko otázok, túžila mu toho toľko povedať. No zvuky sa zatiaľ netvorili. Zostávali jej ako prilepené na jazyku. Dokonca sa s ním nevedela roz-

právať ani myšlienkami – obrazy, ktoré k nemu vysielala, boli roztrieštené.

Nečudo. Písal sa ešte len siedmy deň jej nového života.

Stefan jej rozprával, že keď sa prebudila prvý raz, keď sa prvý raz vrátila zo záhrobia a zanechala tam upírsku podstatu, vedela chodiť aj hovoriť a mala všetky schopnosti, ktoré ju teraz opustili. Netušil, prečo všetko zabudla – ešte sa nestretol s nikým, kto sa vrátil z ríše smrti, teda okrem upírov. Upírkou predtým Elena bola, no teraz už určite nie je.

Stefan ju každý deň chválil za pokroky. Darili sa jej stále nové obrazy a nové myslené slová. Niekedy celkom nerozumela ani jemu, no Stefan bol presvedčený, že jedného dňa – a to už čoskoro – bude opäť sama sebou. Znovu sa bude správať ako tínedžerka, ktorou nazaj je, a prestane byť takmer dospelou mladou ženou s myslou dieťaťa – lebo takú ju teraz poslali na svet duchovia. Prestane vidieť svet večne užasnutými detskými očami.

Elena si pomyslela, že duchovia sa k nej nezachovali celkom fér. Čo ak si Stefan nájde inú, kým sa ona naučí rozprávať, chodiť – ba aj písať? Trápilo ju to.

Keď sa raz Stefan prebudil, zistil, že Elena nie je vo svojej posteli. Našiel ju v kúpeľni, kde zúfalo lúštila noviny, odhadovala zmysel čarbaníc, ktoré, ako vedela,

boli slová – slová, ktoré kedysi bez ťažkostí chápala. Papier bol bodkovaný od jej slz. Písané slová jej stále nič nehovorili.

„Prečo, láska? Naučíš sa čítať, neboj sa. Prečo sa tak ponáhľaš?“

Potom uvidel ceruzku, ktorú zlomila v kĺčovitom zovretí, a tiež starostlivo pozhrňané papierové vreckovky. Ležali na kôpkach, lebo sa z nich pokúšala poskladať tvary podľa vzoru slov. Možno keby vedela písať ako iní, Stefan by prestal spávať v kresle a objal by ju na veľkej posteli. Nehľadal by si staršiu a múdrejšiu. Vedel by, že je dospelá.

Videla, že to Stefanovi dochádza. Do očí mu vstúpili slzy. Vychovali ho v presvedčení, že muž nesmie plakať. Preto sa teraz k nej obrátil chrbtom a veľmi dlho pomaly, zhlboka dýchal.

Potom ju vzal do náručia, odniesol ju do postele vo svojej izbe, pozrel jej do očí a povedal: „Elena, povedz, čo odo mňa chceš. Urobím to, prisahám, aj keby si chcela nemožné. Len mi to povedz.“

Slová, ktoré mu chcela myšlienkami poslať, sa v nej zasekli. V očiach ju zaštíпали slzy a Stefan jej ich poutieral končekmi prstov, ale zľahka, akoby sa bál, že silnejším dotykom poškodí vzácny obraz.

Elena zdvihla hlavu, zatvorila oči a mierne našpúlila pery. Chcela bozk. Lenže...

„Máš myseľ dieťaťa,“ pokrútil hlavou Stefan. „Ako by som ťa mohol využiť?“

Kedysi dávno, v tom už neexistujúcom živote, mali vlastnú znakovú reč a Elena si ju pamätala. Vtedy si občas prstom poklopkala po tom najmäkšom, najjemnejšom kúsku pokožky pod bradou.

Znamenalo to, že sa cíti neprijemne. Že ju niečo ťaží, akoby mala v hrdle hrču. Znamenalo to, že chce...

Stefan zaúpel.

„Nemôžem...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Ešte nie si taká ako predtým...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Počúvaj, láska moja...“

Ťuk! Ťuk! Ťuk! Uprela naňho prosebný pohľad. Keby mohla prehovoriť, povedala by toto: *Prosím, ber ma aspoň trochu vážne. Nie som úplne hlúpa. Prosím ťa, počúvaj, čo ti chcem povedať.*

„Trpíš. Veľmi trpíš,“ preložil Stefan jej gesto do slov a rezignovane, trochu otupene vzdychol. „Ak... ak si vezmem iba trochu...“

A odrazu boli jeho prsty rýchle a sebaisté, posúvali jej hlavu, nadvihli ju, obrátili v tom správnom uhle, a potom pocítila, ako jej na dvoch miestach prebodol pokožku. To ju konečne presvedčilo, že naozaj žije, že nezostala duchom.

Vtedy si bola istá, že Stefan ľúbi iba ju a nikoho iného, a že mu bude vedieť povedať aspoň niečo z toho, čo chce. No musela mu to povedať tichými výkrikmi – radosti, nie bolesti –, kým okolo nej padali hviezdy a kométy. Tentoraz Stefan nevládal vyslať ani jedinú myšlienku, tentoraz onemel on.

Pomyslela si, že je to fér. Potom ju už každú noc objímal a ona bola šťastná.

Damon Salvatore si hovel vo vzduchu, zľahka opretý o konár... čoho vlastne? Ach, kto sa stará o mená stromov? Komu na nich záleží? Hlavne, že strom bol vysoký a dalo sa z neho nazrieť do izby Caroline Forbesovej, ktorá bola až na treťom poschodí. Hlavne, že sa o jeho kmeň dalo pohodlne oprieť. A tak sa usalašil v pevnej rássoche, založil si ruky za hlavu, jednu nohu obutú v štýlovej čižme spustil z konára a frajersky ňou pohojďoval desať metrov nad zemou. Spod privretých viečok ako mačkovitá šelma pozoroval svoj objekt.

Čakal na tú magickú chvíľu, ktorá príde o 4:44 nadránom, keď Caroline zopakuje svoj bizarný rituál. Videl ho už dvakrát a stále ho fascinoval.

Potom ho uštipol komár.

Absurdné, pretože komáre na upírov neútočia. Ich krv nie je taká výživná ako ľudská. No rozhodne ho čosi na šiji uhryzlo.

Prudko sa zvrtol, rozvíril vlahý vzduch – a nevidel nič. Len ihličie. Nič tu nelietalo. Nič sa neplazilo.

Tak dobre. Asi ho bodla ihlička. No rozhodne to bolelo. Bolesť vôbec neustávala, práve naopak, zhoršovala sa.

Nejaká včela, ktorej sa zunoval život? Damon si opatrne siahol na šiju. Nenahmatal vačok s jedom ani žihadlo. Len mäkkú a bolestivú hrčku.

O chvíľu sa znovu zadíval na okno.

Nebol si istý, čo sa tam deje, no cítil náhlu vibráciu sily okolo spiacej Caroline, ako keby tam niekto natiahol drôt pod vysokým napätím. Pred niekoľkými dňami ho práve tento výboj privolať, no potrvalo to, kým vypátral jeho zdroj.

Hodiny blikli. Bolo 4:40 a budík zapípal. Caroline sa prebudila a šmarila ho o stenu.

Máš šťastie, dievča, labužnícky si pomyslel Damon. Keby som nebol upír, ale človek so srdcom lotra, tvoja cnosť – ak ešte nejakú máš – by bola ohrozená. Našťastie pre teba, takých zábaviek som sa musel vzdať pred skoro piatimi storočiami.

Damon sa usmial doprázdna, asi dvadsatinu sekundy si úsmev aj udržal, a potom razom zväžnel. Oči mu ochladli. Znovu sa zadíval do otvoreného okna.

Áno... vždy si myslel, že jeho hlúpy mladší brat nevie Caroline Forbesovú doceniť. Dievča nepochybne stálo za pohľad aj za hriech: malo štíhle, dobre tvarované opálené telo, okolo tváre jej ako kaskáda padali vlny bronzových vlasov. A ešte to, čo mala v hlave! Myseľ od prírody zvrhlá, zádrapčivá, pomstychtivá. Lahôdka. Ak sa nemýli, na stole mala rozrobených niekoľko bá-bik vúdú.

Super.

Damon mal veľmi kladný vzťah k umeleckej tvorivosti.

Cudzia sila stále bzučala a jemu sa stále nedarilo odhadnúť ju. Vychádza z dievčiny? Nie.

Caroline chvatne siahala po látke, ktorá pripomínala hodvábnu zelenú pavučinku. Vyzliekla si tričko s krátkymi rukávami tak rýchlo, že to takmer nepostrehli ani oči upíra, a natiahla si zvodnú bielizeň, v ktorej vyzerala ako princezná z džungle. Zaujato uprela zrak na vlastný odraz vo vysokom zrkadle.

Na čo čakáš, dievčatko? Uvažoval Damon.

Pozor, mal by byť nenápadný. Takže... Čosi tmavé sa zatrepotalo, na zem padlo ebenové pierko a na strome už sedela len mimoriadne veľká vrana.

Damon vtáčím okom sledoval Carolinin pohyb. Dievčina sa mykla dopredu, akoby ju zasiahla elektrina. Potvorila pery, stále sa dívala na seba.

Potom sa usmiala. Na uvítanie.

V tej chvíli Damon zistil, odkiaľ vychádza tá sila. Zo zrkadla. Sila nebola v tom istom rozmere ako zrkadlo, ale vychádzala z neho.

Caroline sa správala prinajmenšom čudne. Odhrnula si bronzové vlasy, až jej divo padli dolu chrbtom k pásu, oblizla si pery a usmiala sa, akoby zazrela milenca. Prehovorila a Damon ju dobre počul.

„Ďakujem. No dnes ideš neskoro.“

V izbe bola stále sama a Damon ani nepočul odpoveď. Až na to, že Caroline pery v zrkadle sa nepohybovali ako pery dievčaťa v izbe.

Bravo! Damon v duchu zatlieskal tomu, kto vymyslel ďalší trik na oklamanie ľudí. Nech si ktokoľvek, toto sa ti podarilo!

Čítal z pier odrazu v zrkadle a vyrozumel čosi ako prepáč. A ešte slovo krásna.

Damon naklonil hlavu.

Caroline v zrkadle hovorila: „... ani nemusíš... po dnešku.“

Skutočná Caroline prevravela zastretým hlasom: „No čo, ak sa mi ich nepodarí oklamať?“

Odraz odpovedal: „... na pomoc. Neobávaj sa, naozaj...“

„Okej. No nikomu sa nič vážne nestane, však? Teda, nejde tu o smrť... smrť ľudí...“

Odraz: „Čo ti to zišlo na um?“

Damon sa v duchu usmial. Koľkokrát už počul podobné rozhovory? Sám bol pavúkom a vedel, že s muchou treba najskôr nadpriať reč, potom ju zbaviť obáv, a kým sa spamätá, získať od nej čokoľvek na svete. A brať si to, až kým už pavúk muchu nepotrebuje.

A potom – čierne oči sa mu zablykli – priletí ďalšia mucha.

Caroline nervózne spínala ruky. „Ale nezabudni... veď vieš. Nezabudni na svoj sľub. Naozaj ma ľúbiš? Naozaj?“

„... dôveruj mi. Postarám sa o teba – aj o tvojich nepriateľov. Je to na dobrej ceste...“

Caroline sa rozkošnicky ponáľahovala – a chlapi zo Strednej školy Roberta E. Leea by iste boli dali všetko na svete, aby ju pri tom mohli vidieť. „Presne to chcem,“ povedala. „Je to na vrácanie, zovšadiaľ počúvam len o Elene a Stefanovi... A teraz sa to začne znovu.“

Caroline sa zháčila a zmlkla, akoby jej ten niekto na druhej strane zložil telefón a ona si to až teraz uvedomila. Prižmurila oči a zovrela pery. Potom sa pomaly uvoľnila. Oči stále upierala do zrkadla, zdvihla ruku, položila si ju na brucho. Zadívala sa na svoju ruku a tvár jej zmäkla, objavil sa na nej výraz úzkosti a obáv.

Lenže Damon ani na okamih nespustil oči zo zrkadla. Stále to bolo normálne zrkadlo, normálne zrkadlo, normálne zrkadlo! Až v poslednej sekunde, keď sa Caroline odvrátila, sa v skle objavil záblesk červenej.

Plamene?

Čože sa to deje? pomyslel si lenivo, keď sa s trepotom krídel premenil z vrany na oslnivo krásneho mladého muža usadeného vysoko na strome. Bytosť v zrkadle očividne nebola z mestečka Fell's Church. Zrejme sa však chystala narobiť problémy jeho bratovi – a Damonovi na perách zaihral krátky, no očarujúci úsmev.

Nič ho tak nebavilo, ako keď sa jeho samolúby a svätuškársky braček dostával do problémov. Ten braček, ktorý si myslel, že je od neho lepší, lebo odmietal piť ľudskú krv.

Tínedžeri z Fell's Church, ba aj niektorí dospelí, ospevovali príbeh Stefana Salvatoreho a miestnej krásavice Eleny Gilbertovej ako novodobú tragédiu Romea a Júlie. Ona položila život, aby ho zachránila, keď ich oboch držal v zajatí vraždiaci maniak, a on potom umrel od žiaľu. Šepkalo sa dokonca, že Stefan nebol celkom človek... ale niečo iné. Azda démon, do ktorého sa Elena zaľúbila a za ktorého spásu sa obetovala.

Damon poznal pravdu. Stefan bol naozaj mŕtvy, ale už stovky rokov. Naozaj bol upírom, no kto by ho označil za démona, mohol by vyhlásiť vílu Zvonivku za ozbrojenú a nebezpečnú.

Caroline v prázdnej miestnosti zatiaľ stále rozprávala.

„Len počkajte!“ zašepkala a prešla k hromade papierov a kníh na stole.

Vylovila spomedzi nich miniatúrnu videokameru so zeleným svetielkom, čo pripomínalo nežmurkajúce oko. Pripojila ju k počítaču a nafukala heslo.

Damonov zrak bol omnoho lepší ako zrak človeka, a tak videl pohyb štíhlych prstov s nalakovanými nechťami: CFJENAJ. Caroline Forbesová je naj. Úbohé.

Obrátila sa a Damon jej v očiach uvidel slzy. Vzápätí sa na jeho prekvapenie rozplakala.

Sťažka dosadla na posteľ, plakala a knísala sa, občas zaťatou pästou buchla do matraca. Usedavo vzlykala.

Damona to prekvapilo, no potom v ňom prevládli staré zvyky a zamrmlal: „Caroline? Caroline, smiem vojsť?“

„Čo? Kto?“ Preľaknuto sa poobzerala.

„To som ja Damon. Smiem vojsť?“ Vyslovil to akože súcitne a zároveň sa pokúsil ovládnuť jej myseľ.

Všetci upíri vedia takto ovládať mysle smrteľníkov. Ich sila závisí od mnohých faktorov: čím sa živia (najvýživnejšia je ľudská krv), ako vzdoruje vôľa obeť, aký je medzi upírom a jeho obeťou vzťah, aká denná či nočná hodina práve odbila. A ešte od ďalších vecí, ktoré ani Damon celkom nechápal. Chápal len to, keď zacítil zrýchlenie svojej sily – tak ako aj teraz.

Caroline vyčkávala.

„Smiem vojsť?“ spýtal sa spevavo, vábivo, a zároveň škrtil silnú vôľu dievčaťa svojou ešte silnejšou.

„Áno,“ odpovedala a chvatne si poutierala oči, akoby

jej ani trochu nebolo čudné, že sa Damon zrazu objavil za jej oknom na treťom poschodí. Pohľady sa im stretli. „Pod' dnu, Damon.“

Také pozvanie upírovi celkom stačí a Damon grációzne skočil. Jej izba voňala od parfumov, a vôbec nie decentných. Prebudil sa v ňom divoch – zvláštne, ako náhle a neodolateľne ho tentoraz posadla horúčka krvi. Horné očné zuby sa mu o polovicu predĺžili a zaostriili.

Nebol čas na rozhovor ani na prekárание, na bežnú predohru. Gurmán azda čerpá časť slasti z očakávania hostiny, ale on teraz nebol gurmánom. Jednoducho to potreboval. Znovu použil svoju silu, aby ovládla ľudský mozog, a zmätenej Caroline venoval oslnivý úsmev.

Viac spraviť nemusel.

Sama kráčala k nemu – a teraz zastala. Jej pery sa otvorili, chceli vysloviť otázku, no ďalej sa nehli, a zreničky sa jej rozšírili, akoby ani nebola v tmavej izbe. Potom sa stiahli. Zostali stiahnuté.

„Ja... ja...“ vykoktala. „Ach...“

A bolo to. Patrila mu. Tak ľahko ju získal!

Tesáky mu pulzovali slastnou bolesťou, ktorá ho nútila čo najrýchlejšie zaútočiť, ako kobra zaboriť zuby do tepny. Bol hladný – priam vyhladovaný – a celé telo mu horelo od túžby čím skôr sa do sýtosti napíť. Veď aj keby túto nádobu vypil do dna, nájde si iné.

Ani na okamih neuhol pohľadom, len jej nadvihol hla-

vu a obnažil krk, kde sa v jamôčke skrývala pulzujúca tepna. Vychutnával si ju všetkými zmyslami: cítil vôňu krvi, intenzívnu, ostrú aj sladkú, cítil ju až pod kožou. Krútila sa mu hlava. Ešte nikdy nebol taký vzrušený, taký nedočkavý...

Tá nedočkavosť bola taká silná, až sa mykol. Prečo? Veď všetky dievčatá sú predsa rovnaké, nie? Je na tejto niečo zvláštne? Čo sa to s ním porobilo?

Odzrazu to vedel.

Vďaka, ale svoju myseľ si beriem naspäť.

Damon sa otriasol a odrazu rozmýšľal s ľadovým chladom: zmyselná aura, do ktorej sa pred chvíľou zamotal ako do pavučiny, zmizla. Pustil Carolininu bradu a zostal nehybne stáť.

Takmer sa dal ovládnuť tým niečím, čo teraz ako svoj nástroj využívalo Caroline. To niečo sa ho pokúša presvedčiť, aby porušil sľub Elene.

Znovu zazrel v zrkadle záblesk červenej.

Aj tento tvor patril k celému húfu, čo sem priletel, privábený explóziou sily vo Fell's Church. Využíval ho, vábil ho a vodil ho za nos, pokúšal sa ho prinútiť, aby vysal Caroline až do dna. Aby jej vypil všetku krv, aby zabil človeka – a to neurobil, odkedy sa stretol s Elenou.

Prečo?

S ľadovou zúrivosťou sa ovládol a potom začal myslou pátrať po parazitovi. Ešte by tu mal byť, lebo zrkadlo mu

slúži len ako brána pri prechode krátkych vzdialeností. Ten tvor ovládol jeho – jeho, Damona Salvatoreho! Takmer ho zbavil vlastnej vôle.

Nič nenachádzal a to ho rozzúrilo ešte väčšmi. Roztržito si siahol prstami na šiju a myslou vyslal temný odkaz:

Prvý a posledný raz ťa varujem: Daj mi pokoj!

Tú myšlienku sprevádzal výbuchom sily, ktorý sa zableskol na pozadí jeho vlastných zmyslov ako blesk. Výbuch mal niečo zabiť a zraziť – zo strechy, zo vzduchu, z konára... možno to malo dokonca doletieť z vedľajšej miestnosti. Odkiaľkoľvek mohol – a mal – dopadnúť na podlahu ten opovážlivý tvor a on to mal vycítiť.

No hoci Damon cítil, ako sa nad ním zbiehajú mraky, reakcia na jeho náladu, a ako vonku vietor šuchoce konármi, nijaké telo nespadlo a nijaký protivník sa v poslednej chvíli nepokúsil o protiúder.

Nablízku nebolo nič, čo by mu bolo mohlo vstúpiť do mysle, a nič v diaľke nemohlo byť také silné. Damon sa občas hral na márnivého, no v skutočnosti nemal o sebe ilúzie. Bol silný. Tolko vedel. Ak svoje telo dobre živil a chránil sa citov, ktoré ho zbytočne oslabovali, len málo tvorov sa mu mohlo vzoprieť. Aspoň v tejto astrálnej rovine.

Dve také bytosti sa objavili priamo tu vo Fell's Church, ozval sa mu v mysli posmešný hlások, no Da-

mon pokrčil plecami. Na okolí nie sú pôvodní upíri, tých by predsa cítil. Bežní upíri, to áno, už sa sem zbiehajú. Tí však nemajú dosť sily, aby sa mu prebúrali do mysle.

Bol si istý, že na okolí nie je bytosť, ktorá by ho mohla vyzvať na súboj. Takú by bol vycítil – rovnako ako vycítil prítomnosť žeravých tektonických čiar zlovestnej mágie, ktoré vytvorili os pod Fell's Church.

Ešte raz pozrel na Caroline, strpnutú v tranze, ktorým ju spútal. Postupne sa z neho preberie a nezostanú jej nijaké následky – teda aspoň nie po tom, čo jej vykonal on.

Zvrtol sa a graciózne ako panter vyskočil cez okno rovno na strom. Potom plavne klesol desať metrov k zemi.

Damon musel na ďalšiu príležitosť čakať niekoľko hodín. Zúrilo, no nemal inú možnosť: v mestečku takmer všetky dievčatá spali. Hlad, ktorý v ňom prebudila tá panovačná bytosť, bol až príliš nástojčivý, no zatiaľ z neho neurobil bezmocnú bábkú. Vedel však, že veľmi potrebuje krv. A rýchlo.

Až vtedy mu zišlo na um, čo môže znamenať prítomnosť Carolininho hosťa v zrkadle: Ten démonický milenec, ktorý predstieral, že s ňou uzatvára dohodu, ju predhodil Damonovi a bol by sa prizeral jej smrti.

O deviatej sa už vrazil po hlavnej ulici, pomaly prechádzal popri obchode so starožitnosťami, popri reštauráciách aj okolo obchodu s pohľadnicami.

Počkať. Tu je to. Nový obchod, predávajú tam slnečné

okuliare. Zaparkoval a vystúpil z auta s eleganciou, za ktorú vďačil bezstarostným a efektívnym pohybom osvojeným za dlhé stáročia. Damon sa znovu kratučko usmial a hneď zväžnel – zadíval sa na seba v tmavom skle auta. Jasné, som krásny z každého uhla pohľadu, preletelo mu hlavou.

Zvonček na dverách zacinkal, keď vošiel dnu. Za pul-
tom našiel plnoštíhlu krásavicu s hnedými vlasmi zopnu-
tými do chvosta a veľkými modrými očami.

Ostýchavo sa naňho usmiala.

„Zdravím,“ povedala, a hoci sa jej nepýtala na meno, rozochvene doložila: „Som Page.“

Damon si ju nenáhľivo prezrel a ten skúmavý pohľad zakončil úsmevom: lenivým, žiarivým, sprisahaneckým. „Ahoj, Page,“ zatiahol.

Page naprázdno preglgla. „Ako vám pomôžem?“

„Uvidíte,“ prikývol Damon a stále jej pozeral do očí. „Pomôžete mi, to mi verte.“

Potom zväžnel. „Vedeli ste, že v skutočnosti by ste mali byť kastelánkou hradu? V stredoveku?“

Page zbledla a potom sa prudko začervenala. Jej krása tak ešte väčšmi vynikla. „Ja... odjakživa som ľu-
tovala, že som sa nenarodila v stredoveku. Odkiaľ to viete?“

Damon sa iba usmial.

Elena pozrela na Stefana naširoko roztvorenými očami, ktoré mali farbu ultramarínu so zlatistými iskričkami. Práve jej povedal, že prídu hostia! Za tých sedem dní života, odkedy sa vrátila zo záhrobia, ešte nikdy nemala hostí.

Najskôr musí zistiť, čo to vlastne hostia sú.

Damon o pätnásť minút vyšiel z obchodu a vykročil po chodníku. Na očiach mu sedeli novučičké značkové okuliare a bezstarostne si popískoval.

Page driemala na dlážke. Neskôr jej šéf vykričí, že tie okuliare jej strhne z platu. Teraz však bola rozohriata a bláznivo šťastná – rozjarená spomienkou na extázu, ktorá nikdy celkom nevybledne.

Damon si teraz prezeral najnovší sortiment, ale nie celkom tak, ako by to v obchodnej časti mesta robil človek. Milá starenka za pokladnicou v obchode s pohľadnicami... nie. Chlapík v obchode s elektronikou... nie.

Že by predsa? Do toho obchodu s elektronikou ho niečo ťahalo. Ľudia dnes vynachádzajú šikovné vecičky. Pochytila ho silná túžba po malej videokamere, čo by sa mu zmestila do dlane. Damon bol navyknutý vyhovieť svojim rozmarom a v núdzi si nikdy nevyberal darcov. Krv je krv, nech už ju pije z akejkolvek nádoby. Pár minút po tom, čo si dal vysvetliť, ako sa taká kame-

ra používa, už kráčal znovu po chodníku a niesol si ju vo vrecku.

Chôdza ho tešila, aj keď ho znovu rozboleli tesáky. Zvláštne – mal by byť predsa sýty. Lenže včera nepil takmer vôbec, asi preto stále cíti hlad. A vyčerpal ho aj boj s parazitom v Carolininej izbe. Teraz sa však radoval z pohybu svalov, ktoré fungovali hladko a bez námahy ako dobre naolejovaný stroj. Každý krok bol slasťou.

Napol a uvoľnil svaly ako vzrušené zviera a zastal. Znovu sa uvidel vo výklade starožitníctva. Vlasy má mierne rozstrapatené, no inak je krásny ako obyčajne. A tie okuliare mu seknú. Starožitníctvo vlastní vdova, ktorá má veľmi peknú a veľmi mladú neter...

Vnútri panovalo šero a chlad z klimatizácie.

„Viete,“ spýtal sa netere, keď ho prišla obslúžiť, „že vyzeráte ako niekto, kto by rád cestoval po svete?“

Len čo Stefan Elene vysvetlil, že hostia sú jej priatelia, poprosil ju, aby sa obliekla. Elena nechápala načo. Bolo predsa horúco. V noci si dávala nočnú košeľu (aspoň väčšinou), lenže cez deň bolo ešte teplejšie a nemala predsa nijakú... dennú košeľu.

Navyše to, čo jej núkal – svoje džínsy, poriadne vyhrnuté, a polokošeľu, určite priveľkú –, bolo akési čudné. Keď sa dotkla polokošele, zaplavili ju obrazy žien v ma-

lých miestnostiach, všetky pracovali za šijacími strojmi, do vyčerpania dreli v zlom svetle.

„Vykoristujú šičky?“ zvolal Stefan, keď mu myslou ukázala ten obraz. „Aj táto firma?“ Odhodil odrazu odporné handry na dlážku šatníka.

„A čo toto?“ Podal jej druhé tričko.

Elena si tričko obzrela a priložila k lícu. Tentoraz nijaké zúfalé šičky.

„Môže byť?“ spýtal sa jej Stefan. Lenže Elena stuhla. Prešla k oknu a vyzrela von.

„Čo sa stalo?“

Tentoraz mu poslala len jeden obraz a hneď ho spoznal.

Damon.

Stefanovi zovrelo srdce. Jeho starší brat ho trápil už dlhé stáročia. Zakaždým, keď sa ho zbavil, Damon ho vypátral. O čo mu šlo? O pomstu? O satisfakciu? Už raz jeden druhého zabili, v tej istej chvíli, bolo to v renesančnom Taliansku. Pri súboji si takmer naraz prebodli srdcia mečmi. Bojovali o dievča, ktoré bolo už vtedy upírkou. A odvtedy sa ich vzťahy ešte zhoršili.

Uznaj, niekoľkokrát ti zachránil život, pripomenul si Stefan a čosi ho znepokojilo. A ty si slúbil, že na seba budete dávať pozor, že sa jeden o druhého postaráte...

Pozrel na Elenu. To ona ich donútila prisahať – keď

umierala. Elenine oči, ktoré sa naňho teraz upreli, však boli veľké a nevedomé.

Tak či onak, musí vybaviť Damona, ktorý pred penziónom práve parkoval svoje ferrari vedľa Stefanovho porsche.

„Zostaň tu a nechod' k oknu. Prosím ťa,“ chvatne povedal a vybehol z miestnosti. Zatvoril za sebou dvere a takmer uháňal po schodoch.

Damona našiel stáť pri aute. Starší z bratov si obzeral ošumelú fasádu penziónu – najskôr so slnečnými okuliarmi, potom bez nich. Z jeho výrazu bolo jasné, že tak či onak sa dom nedá pokladať za krásny.

To však bolo Stefanovi jedno. Trápila ho skôr Damonova aura a pachy, ktoré sa okolo neho vznášali – pachy, aké by ľudský nos nikdy nezachytil a nerozlúštil.

„Čo si to stváral?“ vyhrkol Stefan. V šoku sa nezmohol ani na formálne zvitanie.

Damon ho poctil žiarivým úsmevom. „Obzeral som si starožitnosti,“ labužnícky vzdychol. „A trochu som nakupoval.“ Prešiel si prstami po novučičkom koženom opasku, siahol na puzdro, kde mal videokameru, a posunul si po nose slnečné okuliare. „Neuveriteľné, ale v tomto zapadákové sú celkom dobré obchody. Ja totiž strašne rád nakupujem.“

„Skôr rád kradneš. A to nespomínam tie ostatné pachy. Umieraš alebo ti len šiblo?“ Niekedy sa stávalo, keď

upíra otrávil alebo podľahol jednej z tých záhadných kliatob či chorôb, aké kosili iba ich druh, odtrhol sa z reťaze a zúrivo sal krv hocikomu a hocičomu.

„Nie, len som hladný,“ mykol plecami Damon a stále si obzeral penzión. „Mimochodom, zabúdaš na dobré spôsoby. Trepem sa za tebou až sem, a ty ma nepozdravíš a nepovieš, že ma rád vidíš. Namiesto toho sa vypytuješ: *Čo si to stváral, Damon?*“ To vyslovil afektovane ufnukaným tónom. „Ktovie, čo by na to povedal signore Marino, braček?“

„Signore Marino,“ precedil Stefan cez zuby. Damon vedel, ako ho popudí – dnes narážkou na bývalého učiteľa etikety a tanca. „Signore Marino sa obrátil na prach už pred stáročiami – tak ako sme sa mali rozpadnúť aj my. Lenže to nemá nič spoločné s týmto rozhovorom, braček. Pýtam sa, čo si robil, a vieš, ako to myslím. Musel si pustiť žilou polovici dievčat v tomto meste.“

„Dievčat a žien,“ opravil ho Damon a varovne zdvihol ukazovák. „Pozor na politickú korektnosť. A možno by si sa mal zamyslieť nad svojou stravou. Keby si viac pil, asi by si vyzeral zdravšie.“

„Keby som viac pil?“ Mohol mu odpovedať rozlične, no nič z toho by neprinieslo zmier. „Škoda,“ povedal Damonovi, ktorý bol od neho nižší, „že nenarastieš ani o milimeter, aj keby si žil ešte milión rokov. Radšej vyklop, prečo si sem prišiel, keď si už po celom meste za-

nechal bordel, ktorý, ako ťa poznám, budem musieť upratať.“

„Prišiel som si po tú koženú bundu,“ odvetil Damon.

„Ukradni si inú...“ odsekol Stefan, no odrazu preletel dozadu a ocitol sa pritisnutý na vŕzgajúcej drevenej stene penziónu. Damon mu dychčal do tváre.

„Tie veci som neukradol, chlapče. Zaplatil som za ne – tým, čím zvyčajne platím. Snami, predstavami a slasťami, aké na tomto svete len tak nenájdeš.“ Damon posledné slová zdôraznil, lebo vedel, že Stefana to ešte väčšmi rozzúri.

Stefan sa naozaj rozzúril, no zároveň mal dilemu. Vedel, že Damon sa naňho zlostí kvôli Elene. Aj to bolo dosť zlé. No v očiach mu ešte navyše zazrel zvláštny ligoť. Akoby zreničky na okamih odrážali plamene. A nech už Damon dnes stváral čokoľvek, bolo to nenormálne. Stefan netušil, čo sa deje, ale vedel, ako to Damon zakončí.

„Pravý upír nemá čo platiť,“ syčal posmešne starší brat. „Sme takí zvrhlí, že by sme ani nemali chodiť po svete, však, braček?“ Zdvihol ruku a ukázal prsteň s ultramarínom, ktorý ho chránil pred zhubnými účinkami zlatistého slnečného svetla. A keď sa Stefan pohol, tou istou rukou ho pritlačil k stene.

Stefan uhol doľava, potom doprava, no Damon bol rýchly ako had – ba ešte rýchlejší. Omnoho rýchlejší než

obyčajne. Bol rýchly a silný vďaka energii, ktorú prijal s krvou.

„Damon, ty...“ Stefana celkom ovládla zúrivosť a pokúsil sa brata potknúť.

„Hej, som Damon,“ jedovato zatiahol Damon. „Neplatím, ak nechcem. Beriem si, čo chcem, a nič za to nedávam.“

Stefan sa zadíval do žeravých čiernych očí a znovu uvidel ten záblesk plameňa. Pokúsil sa premýšľať. Damon býval vždy prchký a urážlivý. No nikdy až takýto. Stefan ho poznal dlho a dobre rozoznal tú zlovestnú premenu. Damon bol teraz ako v horúčke. Stefan vyslal k nemu malý výboj sily, ako radar, zisťoval, čo sa to stalo.

„Vidím, že niečo chápeš, ale takto sa nikam nedosta- neš,“ zasyčal Damon a vzápätí horeli Stefanovi všetky vnútornosti, ba celé telo mal v plameňoch, keď mu Damon vrátil úder vlastnou silou.

Ani napriek bolesti neprestal racionálne uvažovať. Musel uvažovať, nesmel len inštinktívne reagovať. Obrátil hlavu a zadíval sa na dvere penziónu. Len aby Elena zostala vnútri...

Lenže ťažko sa mu uvažovalo, keď ho Damon stále bi- čoval silou. Sťažka dychčal.

„Presne tak,“ povedal Damon. „Upíri berú. To si za- pamätaj.“

„Damon, máme sa jeden o druhého starať. Sľúbili sme to...“

„Hej. Hneď sa o teba postarám.“

Potom ho Damon pohrýzol.

Sal mu krv.

Bolo to ešte horšie ako šľahy silou a Stefan sa len usiloval nevzpierať. Zuby ako britvy, ktoré prebodli krčnú tepnu, mu nemali spôsobiť takú bolesť, no Damon ho náročky šklbol za vlasy a vykrivil mu krk.

Potom prišla skutočná bolesť. Utrpenie, aké vyvolá satie krvi proti vôli obete, keď sa obeť bráni. Ľudia hovoria, že je to také utrpenie, ako keby im zo živého tela trhali dušu. Všetko na svete by dali, aby sa takej tortúre vyhli. Stefan vedel len toľko, že je to jeden z najhorších fyzických zážitkov. Napokon sa mu z očí vyrinuli slzy a stekali po spánkoch do tmavých zvlne-
ných vlasov.

Pre upíra však bolo ešte horšie poníženie: že sa s ním iný upír pohráva ako s človekom, zaobchádza s ním ako s kusom mäsa. Stefanovi hučal v ušiach vlastný pulz, keď sa mykal pod dvoma naostrenými nožmi – Damonovými zubami. Takto ho zneužiť! Aspoňže Elena – vďaka Bohu – poslúchla a zostala v izbe.

Už si myslel, že Damon načisto zošalel a chce ho zabiť, keď ho brat napokon pustil a sotil tak prudko, až stratil rovnováhu. Stefan sa potkol, spadol, kotúlal sa a po-

tom pozrel hore – Damon stál znovu nad ním. Pritisol si prsty k roztrhnutému hrdlu.

„A teraz,“ chladne sa ozval Damon, „mi pôjdeš hore po bundu.“

Stefan pomaly vstal. Vedel, že brat si jeho poníženie vychutnáva, že ho teší aj pohľad na to, ako si pokrkvá a zašpinil vždy upravený odev. Bol oblepený stebkami trávy a hlinou z kvetinového záhonu pani Flowersovej. Ako-tak sa oprášil, ale len jednou rukou, druhú si stále pritískal ku krku.

„Mlčíš,“ poznamenal Damon, už stál pri svojom ferrari, s rozkošnými prižmúrenými očami si oblizoval pery aj ďasná. „Neodvrávaš? Ani slovo? No, asi by som ti mal častejšie udeliť takúto lekciu.“

Stefan sa pokúšal rozhýbať strpnuté nohy. Nič lepšie sa asi ani čakať nedalo, pomyslel si, keď sa obrátil k penziónu. A zastal.

Z jeho izby sa vykláňala Elena a držala Damonovu bundu. Bola vážna – určite všetko videla.

Stefana to šokovalo, no Damona zrejme ešte väčšmi.

Potom Elena v okne rozkrútila bundu a hodila ju Damonovi k nohám. Bunda sa mu obkrútila okolo členkov.

Stefana prekvapilo, že brat načisto zbledol. Zdvihol bundu, ale nechotne, akoby sa jej nechcel dotknúť. A celý čas pozeral na Elenu. Bez slova nasadol do auta.

„Zbohom, Damon. Nemôžem povedať, že by ma tešilo...“

Damon stále mlčal a vyzeral ako dieťa, ktoré pokarhali za neplechu. Len zvrtol kľúče v zapalovaní.

„Daj mi pokoj,“ povedal napokon veľmi ticho.

Vyrazil preč v oblaku prachu a jemného štrku.

Elena sa už netvárila vážne a pokojne, keď Stefan vošiel do izby a zatvoril za sebou dvere. Jej oči žiarili svetlom, ktoré ho takmer zastavilo.

Ublížil ti.

„Každému ubližuje. Možno to inak nevie. Lenže dnes bol ešte čudnejší a neviem, čo to s ním je. No, teraz je to jedno. A čo ty? Aha, už tvoříš vety!“

On... Elena sa odmlčala a po prvý raz, odkedy po svojom vzkriesení na čistinke otvorila oči, sa jej na čele zjavila vráska. Nedokázala vytvoriť obraz. Nepoznala správne slová. Niečo v ňom. Rastie v ňom. Ako... studený oheň, temné svetlo, povedala napokon. Ukryté. Oheň, ktorý prehorí zvnútra von.

Stefan pátral v mysli po niečom, čo by zodpovedalo tomu opisu, no nič nenašiel. Ešte stále sa hanbil, že Elena bola svedkom jeho poníženia. „Viem len toľko, že teraz má v sebe moju krv. A krv polovice dievčat z mesta.“

Elena zatvorila oči a pomaly pokrútila hlavou. Potom,

akoby sa rozhodla, že sa tej téme radšej nebude venovať, tľapla po posteli vedľa seba.

Pod', prikázala mu sebavedomo a uprene sa mu zadívala do očí. Zlato v jej dúhovkách, obklopené ultramarínom, sa zaligotalo. Dovoľ mi... odobrať... bolesť.

Nešiel k nej hneď, a tak vystrela ruky. Vedel, že by sa teraz nemal dať objasniť, ale naozaj trpel. Najmä jeho hrdosť trpela.

A tak sa pobral k nej, sklonil sa a pobožkal ju do vlasov.

3

Ešte v ten istý deň neskôr sedela Caroline s Mattom Honeycuttom, Meredith Sulezovou a Bonnie McCulloughovou. Počúvali, čo im cez Bonnin mobil hovoril Stefan.

„Radšej podvečer,“ povedal. „Po obede si väčšinou zdriemne a aspoň už bude chladnejšie. Elene som povedal, že prídete, a teší sa na vás. No pamätajte si dve veci. Po prvé, je na svete vlastne iba sedem dní... a ešte nie je taká ako predtým. Myslím si, že sa z tých, ehm, symptómov, po niekoľkých dňoch zotaví, no teraz vás nesmie nič prekvapiť. A po druhé, nesmiete nikomu prezradiť, čo tu uvidíte. Ani slovo.“

„Stefan Salvatore!“ pobúrene sa ozvala Bonnie. „Po tom všetkom, čo sme spolu prekonali, si hádam nemyslíš, že si pustíme jazyk na špacír?“

„Tak som to nemyslel,“ namietol Stefan, no nezastavil ju.

„Porazili sme šialených upírov, prežili sme nájazd tunajšieho prízraku aj vlkolakov, ba aj Starého upíra, motali sme sa po tajných kryptách a boli sme svedkami sériových vražd a... zvládli sme Damona... a povedali sme to niekomu?“ zúrila.

„Prepáč,“ vzdychol. „Len som chcel povedať, že ak sa o tom niekto dozvie, Elena bude v ohrození. Hneď by bola v novinách: Dievča sa vrátilo zo záhrobia. Čo potom urobíme?“

„Rozumiem,“ povedala do mobilu aj Meredith. „Neboj sa, všetci sa zaprisaháme, že o tom pomlčíme.“ Tmavými očami výstražne blysla po Caroline.

„Musím sa vás opýtať...“ Stefan sa ešte stále správal ako dokonalý džentlmen – najmä preto, lebo traja zo štyroch ľudí, čo ho sledovali na obrazovke mobilu, boli dievčatá. „Naozaj by ste si vedeli vymôcť dodržanie takejto prísahy?“

„Isteže,“ milo riekla Meredith a zadívala sa do očí Caroline. Tá sa prudko začervenala. „Dohodneme sa a podvečer sme u vás.“

Bonnie, s telefónom v ruke, sa spýtala: „Má ešte niekto niečo?“

Matt takmer stále mlčal a teraz iba pokrútil hlavou, až sa mu zdvihla plavá štica. Potom, akoby to nevládal

udržať v sebe, vyhrkol: „Nemohli by sme hovoriť s Elenou? Len ju pozdraviť... veď je to už celý týždeň!“ Jeho opálená pokožka sa rozohrela odtieňom večernej zory, zružovela takmer tak ako Carolinina tvár.

„Lepšie bude, ak prídete a uvidíte ju. Potom pochopíte,“ povedal Stefan a zložil.

Boli u Meredith, usadení za domom okolo starého záhradného stola. „Aspoň im odnesieme niečo pod zub,“ vyskočila zo stoličky Bonnie. „Len sám Boh vie, či im pani Flowersová niečo uvarí.“ Zakývala rukami na ostatných, akoby ich chcela silou vôle zdvihnúť.

Matt poslúchol, no Meredith zostala sedieť a ticho podotkla: „Stefanovi sme niečo sľúbili. Najskôr prísaha. A trest.“

„Viem, že hovoríš o mne,“ šepala Caroline. „Prečo to rovno nepovieš?“

„Fajn, ide o teba. Prečo sa odrazu zaujímaš o Elenu? Ako vieme, že jej tajomstvo nevytrúbiš po celom meste?“

„Prečo by som to robila?“

„Lebo túžiš byť stredobodom pozornosti. A budeš ním, ak začneš klebetníkov zásobovať štavnatými detailmi.“

„Alebo možno túžiš po pomste,“ doložila Bonnie a znovu si sadla. „Alebo žiarliš. Alebo sa nudíš. Alebo...“

„Okej,“ prerušil ju Matt. „Stačilo dôvodov.“

„Ešte čosi,“ ozvala sa ticho Meredith. „Prečo ju chceš vidieť, Caroline? Vy dve ste sa skoro rok nerozprávali – odkedy prišiel do Fell’s Church Stefan. Teraz sme ti dovolili počúvať Stefanov telefonát, no po tom, čo povedal...“

„Ak naozaj potrebujete vedieť, prečo mi na nej záleží... po tom všetkom, čo sa pred týždňom stalo... Myslela som, že vám to netreba vysvetľovať!“ Caroline uprela na Meredith zelené mačacie oči.

Meredith jej pohľad opätovoala s nevyspytateľným výrazom hráčky pokra.

„Dobre!“ zvolala Caroline. „Zabila ho, aby ma zachránila. Alebo ho povolala pred Posledný súd, to je jedno. Toho upíra, Klausu. Toho, ktorý ma uniesol a... použil ako hračku zakaždým, keď zatúžil po krvi... alebo...“ Zmraštila tvár a lapala po dychu.

Bonnie s ňou súcitila, no neopustili ju obavy. Inštinkt jej čosi hovoril, vystríhal ju. A všimla si, že hoci Caroline hovorí o Klausovi, mlčí o svojom druhom únoscovi – vlkolakovi Tylerovi Smallwoodovi. Možno preto, že pred tým, ako ju s Klausom uniesol, Tyler s ňou chodil.

„Prepáč,“ vzdychla Meredith a znelo to úprimne. „Takže chceš Elene poďakovať.“

„Áno. Chcem jej poďakovať.“ Caroline sťažka dýchala. „A chcem vidieť, či je v poriadku.“

„Okej. Lenže prísaha zostane v platnosti,“ pokračovala Meredith. „Zajtra, na budúci týždeň, aj o mesiac. A ty po čase možno zmeníš názor. Ešte sme ani nevymysleli trest...“

„Nemôžeme sa Caroline vyhrážať!“ zasiahol Matt. „Aspoň nie... fyzicky.“

„Nemôžeme ani presvedčiť iných, aby sa jej vyhrážali,“ smutne vzdychla Bonnie.

„To nemôžeme,“ prikývla Meredith. „No na jeseň sa chystáš vstúpiť do univerzitného sesterstva, všakže, Caroline? Môžem tvojim budúcim sestram povedať, že si porušila slávnostnú prísahu a poškodila tak človeku, ktorý ti nemôže ublížiť. A ani ti nechce ublížiť. Nezdá sa mi, že by ťa potom prijali.“

Caroline sa znovu začervenala. „To by si neurobila. Nesmieš zasahovať do môjho života na výške...“

„Hej? Uvidíš,“ odsekla Meredith.

Caroline zvesila plecia. „Nevravím, že nechcem prisahať a že prísahu nedodržím. Môžete mi aspoň skúsiť veriť? Ja... dosť som sa toto leto poučila.“

To dúfam. Nikto tie slová nevyriekol, no akoby sa vznášali nad ich hlavami. Caroline sa celý školský rok usilovala ublížiť Stefanovi a Elene.

Bonnie sa pohniezdila. Za tým, čo Caroline vyslovila, sa tajilo aj to, čo zamlčala. Netušila, odkiaľ to vie – narodila sa so šiestym zmyslom. No možno ten zvláštny

pocit vychádza z toho, že Caroline sa naozaj poučila a zmenila...

Veď koľkokrát sa jej za posledný týždeň vypytovala na Elenu? Či je naozaj v poriadku? Či jej môže poslať kvety? Či ju už môže ísť pozrieť? A kedy sa zotaví? Caroline ju otravovala, no Bonnie nemala to srdce poslať ju niekam. Všetci ostatní tiež čakali na Elenino uzdravenie... kedy sa vráti aj medzi nich, keď sa už vrátila zo záhrobia.

Meredith, ktorá pri sebe vždy nosila pero a papier, teraz čmárala nejaké slová. „A čo takto?“ zdvihla hlavu. Všetci sa sklonili a čítali.

Prisahám, že nikomu nepoviem o nijakých nadprirodzených udalostiach v súvislosti so Stefanom a s Elenou, ak mi na to Stefan alebo Elena nedajú výslovné povolenie. Okrem toho pomôžem potrestať každého, kto by túto prísahu porušil, a to spôsobom, na ktorom sa zhodnú ostatní v skupine. Táto prísaha má večnú platnosť a nech mi je pri nej svedkom moja vlastná krv.

Matt prikyvoval. „Večná platnosť, paráda,“ povedal. „Presne tak nejako by to napísal advokát.“

To, čo nasledovalo, už právnicko nepôsobilo. Všetci okolo stola si vzali papier, prečítali text a slávnostne ho podpísali. Potom si prebodli prst zatváracím špendlí-

kom, ktorý mala Meredith v kabelke, a k podpisu kvapli svoju krv. Bonnie pri tom zatvorila oči.

„A je to naozaj záväzné,“ vyhlásila vážne ako človek, ktorý sa v takých veciach vyzná. „Fakt by som tento sľub na vašom mieste neporušila.“

„Ja mám teda nadlho krvi plné zuby,“ utrúsil Matt, keď si stisol bruško prstu a zádumčivo sa na kvapku pozrel.

Vtedy sa to stalo. Papier s prísahou ležal uprostred stola, kde naň všetci videli, keď odrazu z vysokého duba, ktorý rástol, kde sa záhrada stretala s lesom, zlietla obrovská vrana. S hrdelným zakrákaním pristála na stole a Bonnie zvrieskla. Vrana pozrela na ľudí, ktorí si chvatne odťahovali stoličky, pratali sa jej z cesty. Potom naklonila hlavu na druhú stranu. Takú veľkú vrana ešte nikdy nevideli, navyše sa jej na čiernom perí ligotali dúhy – tam, kde sa od čiernej odrazilo slnko.

Zdalo sa, že vták číta. A potom urobil niečo tak rýchlo, že Bonnie skočila za chrbát Meredith a potkla sa pri tom o stoličku. Rozpriahol krídla, naklonil sa a zúrivo dobol do papiera. A znovu. Akoby mieril na dve miesta.

Potom zmizol. Zatrepotal sa a vzniesol sa hore, až z neho pod slnkom zostala len bodka.

„Zničila to!“ zvolala Bonnie, stále za kamarátkou.

„Nie,“ povedal Matt, ktorý bol bližšie k stolu.

Keď sa odvážila priblížiť a pozrieť na papier, Bonnie

zamrazilo, akoby jej niekto priložil na chrbát kus ľadovej kryhy. Srdce sa jej rozbúchalo.

Hoci to bolo nemožné, stopy po zobáku boli červené – akoby vrana vyvrátila krv a tak sfarbila svoje dielo. Červené stopy, prekvapujúco pekné, vyzerali ako ozdobná iniciála:

D

A pod tým stálo:

Elena je moja.

4

Bonnie si podpísanú prísahu strčila do kabelky a všetci sa vybrali k penziónu, kam sa znovu nastáhoval Stefan. Hľadali pani Flowersovú, no majiteľka sa ako zvyčajne niekam odpratala. Tak vyšli po úzkych schodoch pokrytých prešliapaným kobercom, pridržali sa vetchého zábradlia a celou cestou volali.

„Stefan! Elena! To sme my!“

Dvere až na samom vrchu sa otvorili a ukázala sa Stefanova hlava. Bol to on, ale... iný.

„Je šťastnejší,“ šepľa Bonnie do ucha Meredith.

„Naozaj?“

„No pravdaže! Veď má zase Elenu.“

„Iste. Je zase jeho, tak ako bola, keď sa zoznámili. Vieš, ako vtedy v lese,“ významne odvetila Meredith.

„Ale to je iné! Teraz sa znovu stala človekom!“

Matt sa obzrel a zasyčal: „Neprestanete? Začujú vás.“

Bonnie to zmiatlo. Samozrejme, Stefan ich počuje, ale ten predsa číta aj myšlienky. Zachytáva aspoň siluetu myšlienok, ak nie priamo slová.

„Nuž, chalani!“ posmešne šepala Bonnie. „Jasné, bez nich je človeku ťažko, ale niekedy sú fakt obmedzení!“

„Počkaj, až to skúsiš s mužmi,“ vzdychla Meredith a Bonnie si spomenula na Alarica Saltzmana, ktorý študoval na vysokej a Meredith bola prakticky jeho snúbenicou.

„Vedela by som ti poradiť,“ prehodila Caroline a sveťacky sa zadívala na svoje dlhé upravené nechty.

„Bonnie rady nepotrebuje. Má dosť času, aby všetko zistila sama,“ odbila ju Meredith materinsko-ochranárskym tónom. „Poďme dnu.“

„Sadnite si,“ vyzýval ich Stefan ako dokonalý hosťiteľ. No nesadli si. Pozerali na Elenu.

Sedela v lotosovom sede pred jediným otvoreným oknom a vánok, čo vchádzal dnu, jej pohyboval bielou nočnou košeľou. Vlasy mala opäť zlatisté, teplého odtieňa, nie nebezpečne bieložlaté – ako vtedy, keď ju Stefan nechtiac premenil na upírku. Vyzerala presne tak, ako si ju Bonnie pamätala.

Ibaže sa vznášala asi meter nad zemou.

Stefan videl, že od údivu otvorili ústa.

„No, občas sa jej to stáva,“ rozpačito pokrčil plecami. „Ráno po súboji s Klausom sa prebudila a začala levitovať. Myslím, že si ešte celkom nezvykla na gravitáciu.“

Obrátil sa k Elene. „Pozri, kto prišiel,“ milo ju oslovil.

Už sa dívala. Jej modré oči so zlatistými škvrnkami boli plné zvedavosti, na perách jej hral úsmev, no pozerala z jedného návštevníka na druhého a zrejme ich nespoznávala.

Bonnie už vystierala ruky.

„Elena?“ ozvala sa. „To som ja, Bonnie, zabudla si na mňa? Bola som s tebou, keď si sa vrátila. Uf, vieš, ako rada ťa vidím?“

Stefan to skúsil ešte raz. „Elena, pamätáš sa? Toto sú tvoji priatelia, dobrí priatelia. Táto vysoká tmavovlasá krásavica je Meredith a táto malá milá ryšavka je Bonnie. A tento chalan, čo vyzerá ako stelesnenie amerického sna, je Matt.“

Elene sa čosi mihlo v očiach, a zrazu zopakovala: „Matt.“

„A čo ja? Ja som neviditeľná?“ spýtala sa z dverí Caroline. Znelo to pomerne veselo, no Bonnie vedela, že Caroline potajomky škrípe zubami – keď vidí, že Stefan a Elena sú spolu a mimo nebezpečenstva.

„Prepáč,“ povedal Stefan a urobil niečo, pri čom by každý iný osemnásťročný chalan vyzeral ako idiot.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.